

ter og Overføringen, at har man tidligere forlangt for meget i direkte Skat af Landet, idet det med sine 62 pCt. af Befolkningen hidtil betalte ca. 69 pCt. af de direkte Statsskatter, saa vender man nu Forholdet om og gaar Købstadborgerne for nær, naar man nu forlanger, at Købstadborgerne, disse 38 pCt. af Befolkningen, skulde svare ca. 58 pCt. af Skatterne. At Købstæderne faa overført 1,7 Million Kr. fra Statskassen mod at afgive 2,3 Million Kr., medens Landet faar overført 6,6 Million Kr. fra Statskassen mod at afgive 3,1 Million, det er efter fleres end mit Skøn at vende Forholdet om og gøre det for ugunstigt for Købstæderne.

Lovforslaget om Forandringen i den kommunale Beskatning kan jeg i alt væsentligt billige. Det er et gammelt Købstadønske, et retfærdigt Krav, som opfyldes ved, at Byerne faa Ret til at beskatte Aktieselskaber, Filialer og udenbys boende, der drive Næring i Byen. Men det er ogsaa gjort gældende under Behandlingen af denne Lov, at derfor gives der i Loven i Virkeligheden fuld Valuta, naar Landkommunerne herefter faa Lov til at lægge Skat paa udensogns boende, der have Ejendomme i eller drive Næring i Landkommunen, og til at beskatte offentlige Stiftelser, som have Ejendomme i Kommunen, og Aktieselskaber, som drive Næring i Sognet. Derved faa de i Virkeligheden fuld Valuta for den Indrømmelse, som gøres Købstæderne. Der er dog navnlig en enkelt Bestemmelse, som jeg kunde ønske ændret i denne Lov. Jeg sympatiserer selvfølgelig med, at der skal skabes Skattevedtægter, og at der ogsaa er angivet et Indhold, som disse Skattevedtægter skulle have. Men det forekommer mig, at der kan blive for stor en Forskel mellem de Skatteydere, til hvis Indtægt der først kan føjes 65 pCt. og saa derefter til den samlede Sum eventuelt 35 pCt., og de Skatteydere, fra hvis Indtægt man kan drage indtil 65 pCt. Denne Forskel, der, som tidligere paavist, kan gaa op lige til 640 pCt., er efter min Mening for stor, og dette burde forandres.

Hvad Tiendeafløsningen angaar, har jeg allerede bemærket, at jeg sympatiserer med den, og jeg vilde ønske, at dette Spørgsmaal snarest kunde bringes ud af Verden. Men jeg er enig i, hvad der allerede er blevet ytret under denne Sags 1ste Behandling, at man kunde opnaa dette paa en simplere og lempeligere Maade, nemlig ved at forhøje den Præmie, der gives efter Lov af 1894. Det ærede Medlem for Vi-

borg Amts 1ste Valgkreds (Dalsgaard), der talte først i Dag, godtgjorde, at man ikke gav Kirketiende-ejerne for meget, naar man kapitaliserede Tienden ved at multiplicere med 24, idet hele Kapitalen skulde bevares som en Fond, af hvilken de kun aarlig faa udbetalt det, der ikke medgaar til Kirkens Vedligeholdelse m. v. Det er jeg fuldstændig enig i, men naar det ærede Medlem mødte med samme Betragtning over for Præstetienden, forekommer det mig, at her maa gøres en anden Betragtning gældende. Er det retfærdigt at kapitalisere Kirketienden med 24, saa bør Præstetienden afløses med 25 Gange Aarsbeløbet, fordi der ikke har hylet og ikke hviler nogen Skat paa Præstetienden. Altsaa, denne Skat, som man har trukket fra de andre to Tiender — hvad der er fuldt motiveret — bør ikke drages fra Præstetienden, men denne burde i saa Fald afløses med 25 Gange Tiendens Værdi. Jeg skal blot i Forbigaaende bemærke, at naar det under Behandlingen af denne Sag har været anført, at det føles som en Uretfærdighed, at man paa Landet bidrager ved Tienden til Kirkerens Vedligeholdelse og til Lønning af Præsterne, medens man ikke har noget lignende i Købstæderne, saa gives der virkelig i Købstæderne en ret betydelig Afgift baade til Vedligeholdelse af Kirkerne og til Lønning af Præsterne. Jeg kan som et enkelt Eksempel nævne, at i den By (Aarhus), hvor jeg hører hjemme, udrededes der i 1898 til Kirkerne 18,206 Kr. og til Præsternes Lønning 24,800 Kr.; det er dog ikke ganske ubetydelige Summer. Jeg finder i øvrigt, at det Bidrag, $\frac{1}{4}$ af Afløsningssummen, som efter denne Lov kræves fra Statens Side til Afløsning af Tienden, er for højt. Staten skal jo tilskyde 1 Mill. Kr. om Aaret og 3 Mill. Kr. aarlig til Tiendelaan, hvoraf aarlig ydes 4 pCt., af hvilke $3\frac{1}{4}$ er Rente. Disse Laan blive Staten for dyre derved, at man ikke har noget som helst Brev paa, at den Rente, som Staten skulde nyde af disse Laantagere, nemlig $3\frac{1}{4}$ pCt., i mindste Maade vil kunne slaa til. For Tiden vil den faktisk ikke kunne dække den Rente, som Staten selv maatte give; hvis den skulde laane Pengene. Staten vilde i Øjeblikket næppe kunne laane til pari under 4 pCt., og man har jo, som sagt, ikke mindste Brev paa, at Staten i kommende Tider, i den lange Aarrække, det drejer sig om, vil kunne laane til en saa lav Rente som $3\frac{1}{4}$ pCt. eller i hvert Fald kunne det i større Dele af denne Tid. Muligvis vil den fremtidige Rente for Statslaan gennemgaaende være 4 pCt., og da